

תפ"ח 27310/06 - מדינת ישראל נגד יקטרין ז'ירנוב

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 19-06-2019 מדינת ישראל נ' ז'ירנוב (עוצר)

לפני הרכב כבוד השופטים:
 אברהם אליקים, סגן נשיא [אב"ד]
 תמר נאות פרי
 רונית بش
 מדינת ישראל
 המאשימה

נגד
 הנואשם
 יקטרין ז'ירנוב (עוצר)

הכרעת דין

סגן הנשיא השופט אברהם אליקים [אב"ד]:

מבוא

1. ביום 18.5.2019 נמצאה גופתו של פאבל אורלוב ז"ל ליד 1975 (להלן-המנוח) בתוך דירתו של הנואשם, סמוך לדלת הכניסה.

אין מחלוקת כי הנואשם רצח את המנוח בדרך של דקירה עמוקה בצווארו לאחריה השכיב אותו על הרצפה שבטנו ופניו מופנים כלפי הרצפה, אזק את ידיו מאחוריו גבו באמצעות איזוקונים מפלסטיק, הכנס את ראשו לתוך שקטית זבל ואת רגליו לשקטית זבל נוספת.

2. המאשימה ייחסה לנואשם ביצוע עבירה רצח בכונה תחיליה (כהגדرتה בחוק העונשין-התשל"ז 1977 לפני תיקון 137), עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין ובסעיף 9 לכתב האישום הבהיר כי הנואשם גרם בכונה תחיליה למות המנוח לאחר הילך ממשי של שקליה וגיבוש החלטה להמית, לאחר שהcin את עצמו להמית את המנוח.

עוד נטען בעובדות כתב האישום כי הנואשם נרג במנוח באזריות מיוחדת. מטענה זו חזרה בה המאשימה בתום שמייעת הראיות.

עמוד 1

כתב האישום הוגש ביום 13.6.2019 וזמן קצר לאחר מכן ביום 10.7.2019 נכנס לתוקף תיקון 137 לחוק העונשין, כך שכתוב האישום נוסח גם בהתאם להגדרת עבירות הרצח לאחר התקיקון, רצח בנסיבות חמימות עבירה לפי סעיף 301(1) לחוק העונשין.

3. הנאשם כפר כפירה כללית במיחס לו בפתח ההליך (ישיבת 30.10.2019) ומשתתקש לפרט כפירתו באותו יסיבה ובישיבת 4.6.2020 הודיע סנגורו כי הנאשם לא יפרט את פרטי הcpfירה.

בתום שמיית עדויות התביעה בישיבת 12.4.2021 הודיע הסנגור כי הנאשם בחר שלא להעיד זאת לאחר שהובהרו לו זכויותיו ומשמעותה הימנעות מהheid. גם אנחנו הסבירנו לנאשם פעמים לאחר מכן את משמעות הדבר ישירות ובאמצעות מתרגמנית והוא נשאר איתן בעמדתו, ללא הבערה למניעו שהביאו לאי העדה והעמדת גרסתו במשפט חקירה נגדית.

מיד לאחר מכן הודיע הסנגור כי הנאשם מודה בbrities עבירות הרצח הבסיסית, אך כופר שהתקיימו נסיבות חמימות והצדדים ביקשו לעברו לשלב הסיכומים, סיוכם בעלפה שנשמעו ביום 17.11.2021.

השאלות שבמחלקות

4. הנאשם מודה כי ביצע רצח כהגדתו היום בסעיף 300(א) לחוק העונשין, שדיינו מאסר עולם כעונש מרבי אך לא כעונש חובה.

המאשימה טוענת כי מאחר והרצח בוצע "לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של קיילה וגיבוש החלטה להמית", מדובר ברצח בכוונה תחילה כהגדתו לפני תיקון 137 או רצח בנסיבות חמימות כהגדתו לאחר התקיקון ובשני המקרים לטענתה דינו של הנאשם אחד - מאסר עולם כעונש חובה.

5. מכאן שיש לבחון האם הוכחו מעבר לכל ספק סביר נסיבות חמימות, בהינה זו תמה לאור שלוש טענות שהעלתה הסנגורו - לראשונה בסיכומים:

- למרות הימנעות הנאשם מהheid ניתן להסתמך על דברים שאמר הנאשם לזכותו במשפטה ובעיקר טענות כי המנוח לא ישן בעת הדקירה והנאשם פחד ממנו.
- הנאשם היה שיכור בעת המעשה ולכן לא יכול היה לגבות הליך ממשי של קיילה וגיבוש ההחלטה להמית, אין טענה לפטור מאחריות.
- מאחר ותחילת חקירותו הראשונה של הנאשם נעשתה תוך פגעה בזכותו להיוועצות בעורך דין כבקשתו, יש להתעלם לטענותיו מאמרותיו באותו שלב.

תמצית טיעוני הצדדים

.6. ב"כ המאשימה ביקשה להרשיء את הנאשם בעבירה של רצח בנסיבות חמירות אחר והמעשה נעשה לאחר תכנון ולהילך ממשי של קבילה וגיבוש החלטה להמית. היא הבירה בטיעונה כי לאחר שמיית הראיות היא לא טוענת להתקיימות נסיבות חמירות בשל אוצריות מיוחדת מצדו של הנאשם, אך הנסיבות המחמירות באו לידי ביטוי בתכנון שהתבטא בדקירת המנוח בצווארו בעת שני. בשלב זה הנאשם הלך למטבח לקח סכין, דקר אותו בצוואר, סובב את הסcin. לאחר מכן גרר את המנוח לרצפה, ושם שקיות אשפה על ראשו, שקיות על רגלו וקשר את הידיים באזיזונים.

על עובדות אלו לומדת המאשימה מהודעתו הראשונה של הנאשם (ת/1). מאחר וה הנאשם בחר שלא להעיד ולא לעמוד לחקירה נגדית יש לטענהה לקבל את גרסתו הראשונה והאותנטית ולקבוע שהמנוח ישן בעת שהותקף ואז הנאשם הצדיך בסcin, דкар אותו בצוואר תוך שהוא מסובב את הסcin כי למד בצבא להרוג וסיבוב הסcin מביא לפגיעה גדולה יותר בכלי הדם. גם התנהגות הנאשם מיד לאחר מכן מצביעה על קבילה וגיבוש ההחלטה להמית, הנאשם לא העניק עזרה, הוא שם שקיות אשפה על ראשו של המנוח להבטיח ולווודא שהוא יموت.

עוד הוסיפה כי יש לדחות טענת הנאשם כי היה שיכור בעת המעשה. על פי התנהגותו הוא ידע מה הוא עושה, משפגש בשכנו רוסלאן ביקש ממנו לא לספר על מה שראה וביקש עזרתו כדי להחביא את הגוף. בנוסף ביקשה להתעלם מגרסתו הכבושה של רוסלאן בבית המשפט שהוכרז עד עין, עת תיאר לראשונה בעדותו לפיה הנאשם היה שני, לעניין זה הפניה להודעותיו (ת/74 א עד ד) מהן עולה כי במשפטה לא תאר רוסלאן כי הנאשם היה שיכור.

בחקירה המצלמת (ת/1) הנאשם נראה פיכח, צלול ומדבר לעניין, אך התרשםו השוטרים שהגיעו לזרה (ת/10, ת/73) וחבירו שפגשו אותו לאחר הרצח (מליטון ומרק שופלט) העידו במשפט כי הוא נראה רגיל והסתיר את אירוע הרצח תוך שהוא מספר כי המנוח הלך לבקר את הבן שלו.

.7. הסנגור תאר את הרקע שהביא לעימות בין הנאשם לבין המנוח שעיקרו אלימות מצד המנוח ופחד הנאים מפניו. לטענתו בעת ביצוע המעשה היה תחת השפעת אלכוהול لكن נגמה היכולה שלו לתכנן ולקיים להילך ממשי של קבילה וגיבוש ההחלטה להמית.

הסנגור ביקש שלא לתת משקל לדברי הנאשם בתחילת חקירתו הראשונה (ת/1). כפי שעולה מתמליל החקירה הנאשם ביקש להיוועץ בעורך דין והחוקרים לא המתינו להגעת עורך הדין ולא ייעז משפטו ובמשך כשעה גבו ממנו אמרות שונות. על גרסתו העובדת יש ללמידה רק בדבריו לאחר שנפגש עם עורך דין (עמוד 36 ואילך לתמליל ת/1), מגרסתו בשחוור ובהודעתו השלישית.

טענתו התנאים של תכנון ולהילך ממשי של קבילה וגיבוש ההחלטה להמית הם תנאים מצטברים שלא מתקיימים במקרה זה.

טענתו ניתן ללמידה מההדויות כי הנאשם היה שיכור או תחת השפעת אלכוהול, השוטרת סיוני הריחה ממנו ריח

חזק של אלכוהול, השוטר אסנן שלא הריח אלכוהול, אישר כי היה מצונן ובגלל שהריח ריח חזק של גם יכול להיות שלא הריח אלכוהול. הנאשם גם נעצר מספר שעות לאחר הרצח ו בשל ליקחת דגימת דם שהגיעה לבדיקה רק בחילוף שבוע ימים (ת/65) לא ניתן לדעת מה היה האחוז האלכוהול בدمו בעת ביצוע המעשים (לענין זה מסתמן הסגנון על המומחית ד"ר שלמן) ומהzähl זה פועל לטענותו לחובת המאשימה. תמייה בטענת ההגנה יש למצוא עדות השכן רוסלאן שהנאשם היה שיכור ונרג להשתכר מדי יום לאחרונה. דו"ח הנתייה לאחר המוות (ת/37) ועדות ד"ר קרייספין מבסס הטענה כי המנוח שתה אלכוהול בכמות בינונית גבוהה.

לסיכון טענותיו- הנאשם פחד מהמנוח שהיה עיר ולכך הנאשם ذكر אותו ולאחר מכן קשר ידיו. אכן הנאשם לא העיד אך אין מנעה לטענת הסגנון לעשות שימוש בעובדות שמסר לזכותו. לא היה הлик של תכנון ולא היה הליך ממשי של גיבוש החלטה להמית כשנאשם תחת השפעת אלכוהול.

דין

הימנעות מהheid- משמעותה ומשקל אמרות נאשם במקרה זה.

8. בטרם אנטח הראות מן הראו' להבהיר סוגה זו שעלה בטעוני הצדדים. סעיף 162(א) **לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982** מורה כך:

"**הימנעות הנאשם מהheid עשויה לשמש חיזוק למשקל הראות של הנסיבות וכן סייע לראות הנסיבות במקום שדרוש להן סייע ...**".

מיותר לציין כי נטל הוכחחה לאורך כל הлик מוטל על המאשימה ובהדר ראות לא תועיל למאשימה שתיקת נאשם, עוד אבהיר כי השתקה "עשוויה לשמש" אך לא חייבת לשמש, דהיינו הכל ניתן לשיקול דעת בית משפט בין השאר לאור הסיבה שהביאה לשתקת הנאשם. במקרה זה הנאשם בחר לשמור בסוד את המנייע לשתקתו.

ראו לענין זה ע"פ 3731/12 **סילם נגד מדינת ישראל** (11.11.2014) בו הבהיר כך כב' השופט שם לענין סעיף 162(א) לחוק סדר הדין הפלילי:

"**הרציונל הטמון ביסוד הוראה זו, נועז בהנחה, המבוססת על ניסיון החיים ועל השכל הישר, לפיה אדם חף מפשע לא ימנע, בדרך כלל, מלציג את גרטתו, ואף ימתין בכילוין עניינים להזדמנות להשמע את עדותו, על מנת לסתור את הגרסה המרשעה. שתיקת הנאשם במשפטו אינה יכולה לשמש תחליף לראות הנסיבות המבוססות את אשמתו... משקלה הראיתי של שתיקת הנאשם במשפט יקייב בכל מקרה לגופו ועל פי נסיבותיו המיחודות, כאשר המשקל עשוי להיות מושפע מקיים של הסבר סביר לשתקה זו. ואולם, אין די בהסביר סתמי ובלתי הגיוני לבחירתו של הנאשם להימנע מהheid במשפטו. אין זה סביר והגיוני כי אדם המשוכנע בחפותו, אשר נחשד בעבירות שאינן מן הקלות, ואשר עלולות לגרום עונש מאסר ארוך, יבחר שלא למסור את גרטתו המזוכה, לטעמו, וימלא את פio מים.**"

בנוסף לכך לפסק דין של כב' השופט אלרון בע"פ 1828/14 **דahan נגד מדינת ישראל** (27.6.2019), באותו

מקרה נאשם שרצח רב בדקירת סיכון, בחר שלא להיעיד במשפט, נטען כי הסיבה לכך מוצבו הנפשי וכך נקבע:

"נאשם לא יוכל להסתמך על אמרתו בחקירה שפועלות לזכותו, אלא אם העיד עליהן, העמידן במתן החקירה הנגדית, אישר אותן במסגרת עדותם בבית המשפט. יפים לעניין זה דבריו השופט ח' כהן בע"פ 205/75 **רוני קרנץ נ' מדינת ישראל פ"ד** ל(2) 471 (1976): "ריצה נאשם שאמרתו שאמר מחוץ לבית- המשפט תשמש ראייה לטובתו, עליו להיעיד בבית-המשפט ולאשרה בשבועה ולחשוף עצמו לחקירה נגדית עלייה. לפי השיטה הנהוגה אצלנו, זכותו של הנאשם היא לשתחק ולא להיעיד בבית-במשפט; אבל יהו אשר יהיו התוצאות הצומחות לו לטובתו מן השימוש בזכות שתקתו, התוצאה שיוכל לסייע להגנתו על אמרתו שמחוץ לבית-המשפט אינה נמנית עליון".

.9. הנאשם השאיר בצוואה עלומה את הסיבות שהביאו לכך לכפור כללית בעבירות למרות שבחקירתו במשטרת הודה ברצח. כמו כן, הנאשם השאיר בצוואה עלומה את הסיבה בגין החלטת שלא להיעיד.

כפי שאפרט להלן, בנסיבותיו של תיק זה איני סבור כי משקל ראיות המאשימה טעון חזוק או סיווג מעצם שתיקת הנאשם ולכך לא אתן משקל לעצם השתייה, אך בשל העובדה שהנאשם מנע אפשרות לבחון גרסותיו העובדיות בדרך של חקירה נגדית, לא ניתן לתת משקל כלשהו לאמירות מסוימות שאמר במשטרת שכוראה יכולות לשמש לזכותו, במיוחד שבהן נטהו מפיו של הנאשם במשטרת ואון לתת משקל לאמירות שהעלתה סנגוריו בסיקומיים מבלי שהנאשם טען טענות אלו במפואר במשטרת או בתגובה לכתב האישום.

רצח בנסיבות חמימות יסודות העבירה-המסגרת הנורמטיבית

.10. כך נקבע בחוק העונשין לאחר תיקון 137 בסעיף 301א(א):

"הגורם בכונה או באדישות למוות של אדם באחת מהנסיבות המפורטות להלן, דינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד: (1) המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הילך ממשי של שKİלה וגיבוש החלטה להמית".

ראו לעניין זה פסק דין של כב' השופט הנדל בע"פ 19/8363 **גרנות נגד מדינת ישראל** (8.6.2021), אליו הפנה הסגנור:

"నכוון הוא כי סעיף 301א(א)(1) מציג שתי חלופות; "לאחר תכנון" או לאחר "הילך ממשי של שKİלה וגיבוש ההחלטה להמית". ברם, בבואנו לבחון את החלוקת השנייה בסעיף, נראה שזו כתובה כיחידה אחת, וכי לא מזכרת בין המילה "SKUילה" למילה "גיבוש" התוספת "או". מזאת יש להסיק כי מדובר בתנאים מצטברים, אשר לאאפשרים לעקוף את החובה להוכיח קיומו של הילך ממשי של SKUילה, לצד גיבוש ההחלטה להמית".

משמעות נסיבות חמימות מתקיימות במקרה של אחד משני התנאים, הראשון-תכנון והשני-הילך ממשי של SKUילה וגיבוש ההחלטה להמית.

הילך ממשי של SKUילה וגיבוש ההחלטה להמית

.11. ביום 18.5.2019 בשעה 18:18 צלצל למשטרה רוסלאן שכנו של הנאשם ותאר כי ראה בדירתו הנائم אדם על הרცפה בחשד שנרצח. סמוך לשעה 18:25 הגיעו נידית משטרת לזירה, נמסר לה כי הנאשם נמלט לכיוון רחוב יד לבנים, זמן קצר לאחר מכן הוא נראה ביחד עם 4 חברים באותו רחוב ותגבורתו להודעת השוטרים כי הוא עוצר והוא זכאי לשתקוק ולהיוועץ בעורך דין הייתה "אני גור ברחוב ירדן 43 יש מישחו בדירה שרצחתני" (ת/13).

.12. יונתן כהן, פרמדיק שהגיע לדירה מצא את המנוח שוכב בכניסה לדירה כשרק תחתונים לגופו, ידיו אוזקות לאחר מכן ועל ראשו שקיית אשפה (ראוי הودעתה ת/81). רפ"ק חירובסקי ממדור מעבדות נידות של החטיבה לזיהוי פלילי במשטרת הגיע סמוך לאחר מכן וניתח בחווות דעת מומחה (ת/23) את נתוני הזירה. במטבח על תפס מגנטית נמצאה בין השאר סכין עם ידית בצבע חום ולבן (שסומנה בחווות הדעת 2) (תצלומים 36-37), בצדואר המנוח פצע דקירה גדול (תצלום 32).

ה גופה נותחה במרכז הרפואי לרפואה משפטית על ידי ד"ר קריספין ועל פי חוות דעתו (ת/37), נמצאו בין השאר הממצאים הבאים:

"בשליש העליון של הצדואר פתח דקירה באורך 9 ס"מ, יעלת דקירה 12 ס"מ. עורק התרדמה וויריד הצדואר קטועים לאורך יעלת הדקירה (סעיף 4א)...המוות נגרם מהלם תת נפח דימומי בעקבות פצע חתר/דקירה בצדואר שמאל, בעומק הפצע קטיעה חבליתית של עורק התרדמה השמאלי והויריד הגיגלי השמאלי. כל דם אלו הם כל דם ראשיים המגדמים דימום מסיבי כתוצאה מקטיעה שלהם וקטיעה שלהם גורמת מיד לנפילה בלחץ הדם המוזרם למוח. המנוח נמצא כראשו ורגליו עטופים בשקיית נילון. עטיפת הפנים בניילון עלולה לגרום למגוון כתומות מתשניך. לא ניתן לקבוע האם השקית הונחה על הראש טרם המוות או לאחריו, (עמוד 9 חוות הדעת)".

.13. שילוב של נתונים אובייקטיבים אלו מצביע על פגיעה במקום מסוים ורגע, שני כל דם מאוד חינויים נקבעו באבחנת סכין, עורק התרדמה והויריד הגיגלי. הפגיעה לא נראה כדקירה אלא חידרת סכין לשם יצירת נזק عمוק ומקיף, פתח הדקירה הוא של 9 ס"מ (הרבבה יותר רחב מהב של הסכין) וגם העומק של הדקירה משמעותית מאד, 12 ס"מ. הרוץ לא הסתפק בדקירה המסייעת הוא השלים את פעולות ההמתה בדרך של עטיפת הפנים של המנוח בשקיית נילון וכאשר אנו בוחנים מה היה הליך המחשבה של הנאשם, עולה ממצאים אובייקטיבים אלו גיבוש ממשי של החלטה להמית.

לא רלבנטי כלל לטעמי אשר לשאלת ההליך הנפשי של המבצע, אם המנוח כבר היה מת או שהוא נחנק משקית הנילון, השילוב של דקירה בסכין ארוכה וכיסוי הפנים בניילון מצביע על הליך ממשי של שקייה וגיבוש ההחלטה להמית. הנאשם לא הסתפק רק בדקירה והתנהגוו הכלולות מצביעת על כוונתו להמית ועל התנהגות שקופה ומחושבת להגשמה המתירה.

.14. זה השלב לפנות להסבירים המידים שמסר הנאשם בעת מעצרו וביזמתו. נידית משטרת הגיעו לזרת האירוע באותו יום בשעה 18:25, לקראת 19:09 אומר הנאשם מחוץ לדירה, הוא נעוצר והובא לתחנת

המשטרה ובשעה 21:00 התבקש השוטר יונוב לשומר עליו. משבין הנאשם כי השוטר יונוב דובר רוסית הוא פנה אליו ביזמתו ו אמר "אני יודע שאתה רוצח", יונוב הבHIR לנאם את זכויותיו לרבות זכות הייעוץ בעורך דין זכותו לשומר על שטקה (תוכן השיחה מתואר בת/72), בתגובה הנאשם אמר שהוא מבין את זכויותיו וכך הוסיף דברי השוטר יונוב, הנאשם אמר כי:

"רצח את השופט שלו כי נמאס לו מהשותף שלו ועשה זאת בצורה מקצת עזת כמו שלימדו אותו בצבא בברית המועצות נתן מכח ופגע בעורך ראשי...רצח אותו בסכין מטבח ואת הסcin שטף אחרי המעשה ותלה על קרש מגנט במטבח" (שורות 15-12 לת/72).

דברי הנאשם תואמים במדוייק לממצאי הזרה- הסcin הנקיה התלויה על מגנט במטבח ותואמים לממצאי הנтиיה, פצע דקירה בעורך ראשי ומאחר והדברים נאמרו ביזמת הנאשם ולאחר שהוסברו לו זכויותיו יש לתת להם את המשקל המרבי ולקבוע כי הנאשם מאמין לדבריו בפעולות הריגה משירותו הצבאי בברית המועצות ביצע הילך של שキלה וגיבוש ממשי של החלטה להמית, לא דקירה מקרית במקום מקרי, אלא בחירה מחושבת לפגוע בעורך ראשי ולא כדי לפצעו אלא בדבריו כדי לרצוח את המנוח כי נמאס לו ממנו.

כחצי שעה לאחר השיחה עם השוטר יונוב נחקר הנאשם, חקירתו הראשונה מתועדת תיעוד חזותי וקול משעה 21:30 ועד 23:30. צפיתי בקהלת בה נראה הנאשם צלול, מפוכח ורגוע, הוא מדייך בפרטם ומשיב לעניין.

צדוק הסגנור כי בתחילת החקירה ביקש הנאשם להיעזז בסגנור והחוקרים אכן התקשרו לסגנור אך התחילו בחקירה עוד לפני הגעתו. בנסיבות אלו אטעלים מדברי הנאשם שנאמרו בתחילת החקירה ואתייחס רק לדברים שנאמרו מפיו לאחר המפגש עם הסגנור (עמود 36 ואילך בתמליל ת/1ג ובחקירות מאוחרות יותר).

אתחיל מסוף אותה חקירה (דקה 2:08:45 לדיסק ת/1א), בשלב זה הנאשם מבקש להדגים את מעשיו, החוקר נשכב על הרצפה, הנאשם הצמיד את ראשו לרצפה (המשקפת את המיטה עליו שכבה המנוח) וذكر אותו (באמצעות חפץ דמוני סcin) דקירה מהירה בצוואר, בנסיבות אלו אני מוצא לנכון לומר כי חסיבות לשאלת האם המנוח ישן בעת הבדיקה כטענת המאשימה או שהמנוח שכב במיטה כדי לישון ולא הספיק להירדם, בשני המקרים ניכל הנאשם מצב בו ניתן היה לה匚טע את המנוח להגיע מאחורי ולנצל מצב שהוא לא יכול להתוגן.

יודגש אין מחלוקת כי גם לפי הגרסה המקלה מתוך גרסאות הנאשם, בעת הבדיקה המנוח לא עמד, לא ישב, לא ניסה לפגוע בנאם, לא ראה אותו מתקדם לעברו ולא ראה את הסcin.

בחקירתו הראשונה לאחר ההתייעצות עם הסגנור, הנאשם מצין במדויק כי הלך להביא את הסcin לאחר שראה שהמנוח נשכב על המיטה והמנוח מצדו לא ראה את הסcin (עמוד 42 שורה 23 לת/1ג). ולשאלה המפורשת "למה דזוקא היום החלטת להרוג אותו" (דקה 02:03:00 עמוד 44 שורה 4 לת/1ג) משיב הנאשם "זה מה שאמרתי.. נכנס לי פיצוץ בראש כי נמאס לי... ובהמשך נתתי לו מכח עם סcin בעורך הצווארי" (עמוד 44 שורה 24 לת/1ג), והוא גם הסביר שידע את משמעות הבדיקה במקום בו בחר לדקור כ"אחרי המכחה זו כבר לא זים" (עמוד 44 שורה 29 לת/1ג).

למחרת היום בוצע שחזור שאף הוא מצולם ומוקלט (ת/2) וכן מתאר הנאשם את מעשיו בשחזור: המנוח הלך לישון (עמוד 4 שורה 5 לת/2), הוא שכב על הצד (עמוד 5 שורה 20 לת/2) הנאשם לקח סכין והסתירה מאחוריו (עמוד 4 שורה 14 לת/2), לאחר שהמנוח קילל אותו לדבריו "התפוצצתי" ואז "דקרתי אותו בצוואר" (עמוד 4 שורה 25 לת/2).

עליה מדברי הנאשם גם בהמשך השחזור כי שקל היטב את מקום הדקירה, שנסאל למה הסתפק בדקירה אחת? הוא השיב "אם לכאן (טור שהוא מדים מיקום הפגיעה מצד הצוואר) לא צריך יותר מזה" (עמוד 5 שורה 5 לת/2). וכן חשבה מאוד לשאלת שבמחלוקת אמירת הנאשם הבאה "רציתי להיות בטוח שהוא מת למורי... אז שמתי לו שקט של פח זבל... גдолה שחורה.. על הראש... לא הייתה בטוח שהרגתי אותו" (עמוד 6 שורה 11 ואילך לת/1).

ה הנאשם מודה כי פעל בצורה מחושבת וסקולה לא הסתפק בדקירה בעורק הצוואר אלא עשה פעולה שניית לכנומה ידוע הריגה', כיסוי פניו של המנוח בשקית נילון גдолה שנמצאה על פניו בעת הגעת המשטרה למקום.

בחקירהו השלישי (ת/3) שקיים משעה 04:06 לפנות בוקר ביום 19.5.2019 בשלב שלאחר הייעוץ המשפטי שקיבל, תאר הנאשם כך את מעשיו "אני באתי מאחורי כי הוא שכב על צד ימין וממולו יש קיר, רציתי להעיר אותו הוא קלל אותו" (שורה 29). ובתמליל (ת/3ג עמוד 6) הוא מסביר "רציתי להיות בטוח שהוא מת למורי אז שמתי לו שקט של זבל על הראש.... כי לא הייתה בטוח שהרגתי אותו".

בחקירהו הרביעית של הנאשם, חקירה מיום 6.6.2019 (ת/4) מתיחס הנאשם לאופן ומקום הדקירה כך:

לשאלה למה דקרה אותו דווקא בעורק הצוואר ולא במקום אחר הוא מшиб: "למדתי בבית ספר אנטומיה וידעת שזה המקום אחד המסוכנים בגוף של בן אדם שם הוא נפתח דם יוצא כמו מים מהברז" (ת/4 שורה 162) וזה מקום אחד המסוכנים בגוף האדם, יצא ממנו הרבה דם ובן אדם מת אחרי דקה-דקה וחצי" (ת/4 שורה 167). ולשאלה האם לאחר הדקירה הוא סובב את הסcin הוא מшиб: "אני לא זוכר... יכול להיות שהזقت אותו סובבתי אותו" (ת/4 שורה 165).

מכאן שמי ה הנאשם ניתן ללמידה שוב ושוב כי לא מדובר בדקירה מקרית או במעשה של אדישות אלא בחירה מדויקת של מקום הפגיעה שיביא למוות של המנוח תוך 'דקה-דקה וחצי' על פי ניסינו וידיעתו גם הוספה שקיית לעטיפת הפנים نوعה לוודא שימות. כל אלה, מחזקים את קיומ שקילה וגיבוש הילך החלטה להמית את המנוח.

כפי שתואר לעיל על פי דו"ח נתיחת הגוף, הרוצה, בדקירה אחת ממוקדת, קטע שני כלי דם מרכזים וחוניים שלא הותירה למנוח כל סיכוי לחיות, והנאים שלדבריו הכיר היטב את משמעות הפגיעה בעורק הצוואר, فعل בהילך ממשי של שקילה וגיבוש החלטתו להמית את המנוח, כי 'נמאס לו'. זהו תוכן הودאת הנאשם והוא לא ביקש לחזור בו אמרה זו בדרך של התיאצבות לחקירה נגדית.

לטעמי בחירת העיתוי וכי הרצת מעדים גם על תכנון, הנאשם על פי דבריו ניצל מצב בו המנוח נשכט לשון עם גבו אליו, הוא הצדיד בסיכון ארוכת להב (ازיכר כי בדו"ח הנתייחס לאחר המות עומק החדירה היה כ-12 ס"מ).

כך שמתוקיימים שני התנאים החלופיים לקיים נסיבות מחמירויות, תכנון והליך של שקיילה וגיבוש ממשי של החלטה להמית.

ניסיונות אלו שהוכחו מעבר לכל ספק סביר לא נוצרו באופן ספונטני ובלחת הרגע, והן מתוישבות עם כוונת החוקן כפי שעלו מדברי ההסבר להצעת החוק לתיקון 137:

"מציע לקבוע כנסיבה מחמורה מצב שבו המעשה נעשה לאחר תכנון או הליך ממשי של שקיילה וגיבוש ההחלטה להמית. זהו מקרה מובהק שمبرטה חומרה מיוחדת. יודגש, כי לא מדובר אך במקרים של התנקשות המתוכננת זמן-מה מראש, אלא במקרים שבהם הממית שקל והחליט לקטול את קרבנו, להבדיל מקרים שבהם הרצון להמית נוצר באופן ספונטני ובלחת הרגע. החוק הקיים ביקש לבטא רעיון זה באמצעות המונח 'כוונה תחילה'" (דברי ההסבר לתיקון 137 ביחס לסעיף 301א(א) (הצעת חוק העונשיין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), התשע"ז-2015, ה"ח 166, 170)).

טענת השכורת

15. הנאשם לראשונה בשל הסיכוןים העלה באמצעות בא כוחו ולא מפי בחקירה כי לא יכול היה לגבות החלטה בשל היותו שיכור. אדגיש אין טענה לפטור מהחריות- הנאשם מודה ברצח, אין טענה לפטור חלקית מהחריות (הנאשם לכואורה שתה מרצoon) אלא טענה לאי יכולת לגבש מחשבה נפשית הכרוכה בשקיילה וגיבוש החלטה.

16. הימנעות הנאשם מלהיעד יוצרת קשיי ממשועוט לבחון את אמינות טענותו. לו רצה הנאשם לשכנע בטענותו, היה עליו למסור במסגרת תגובה לכתב האישום או לכל המאושר בעת התקציבות לעדות עד הגנה, פרטים לגבי השאלות: متى שתי ביחס לאירוע הרצח, מה הכמות וסוג האלכוהול וכייזד הרגש בעת ביצוע הרצח. לא פחות חשוב היה לשמעו מפי הנאשם האם שתה לאחר הרצח בעת שנשאר בדירה עם גופת המנוח ומה הכמות שתה לאחר שפגש את חבריו בקרן הרחוב, לאחר הרצח.

אין מחלוקת כי 4 חברים של הנאשם והמנוח, נהגו להיפגש ברחוב יד לבנים לשוחח גם לשותות. סמוך לאחר שנחשפה גופת המנוח בפני השכן רוסלאן, הנאשם שטף את עצמו ויוצא מהדירה כדי לפגוש את חבריו. מליטון אחד מהחברים תאר כי הנאשם הגיע למקום "הוא התקרב, אנחנו מזגנו לו קצת" (עמוד 37 שורה 3 לפרטוקול) עוד בהair בחקירה הנגדית כי הנאשם היה مستפק בדרך כלל בבריה (עמוד 38 שורה 5 לפרטוקול). גם החבר שופלט שנכח באותה פגישה העיד כי כשהנאשם הגיע, שופלט מזג "50 גרם לכולם" (עמוד 57 שורה 23 לפרטוקול).

בاهדר תשתיית עובדתית מפי הנאשם לא ניתן לבחון את גרסתו בצורה יסודית אך חשוב להזכיר כי הגנת השכורת על פי חוק העונשיין נבחנת על פי יכולת תפוקד ומודעות ולא על פי בינה כמותית של אחוז אלכוהול בدمו (כפי שנעשה

בידי התעבורה).

סעיף 34(ד) לחוק העונשין מגדיר 'מצב של שכנות' כ-

"מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלכוהולי....ועקב לכך הוא היה חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה".

בע"פ 8965/18 **מחאג'נה נגד מדינת ישראל** (3.11.2019), העלה הנאשם נאשם שהואשם ברצח טענה של הגנת שכנות חלקית, לאחר ולטענתו ירה במנוח בעודו בגילוף. חלק מחברי מותב זה דחו טענתו והרשיעו אותו בעבירה רצח בכוונה תחילה (כהגדرتה אז), בית המשפט העליון דחה את ערעורו וכך קבע כי השופט אלרון:

"וידגש - אין די בטענה כי היה בدمו של הנאשם ריכוז מסוים של אלכוהול על מנת להוכיח את התקיימותה של "הגנת השכנות החלקית" בעניינו. הנאשם הטוען לקיומה של הגנת השכנות החלקית, לא נדרש להוכיח את השיעור המופרז של האלכוהול בدمו בעת ביצוע המעשה, אלא לעזיו להוכיח את היעדר יכולת התפקוד שלו כתוצאה משתיית האלכוהול, באופן השולל את מודעתו בשעת המעשה לפרט מפרט העבירה. בפסקתו של בית משפט זה הוצאה רשותה שaina מצאה של שיקולים ו מבחנים אשר ניתן להסתמך בהם על מנת להוכיח האם הנאשם אשר שתה משקה משכר אכן לא היה מודע לטיב מעשיו בעת ביצוע העבירה. בכלל שיקולים אלו טיב הפעולות שביצע הנאשם כהכנה לביצוע המעשה, ופעולות שנקט לאחר ביצוע המעשה; מידת הסתברותה של תוכאת מעשה העבירה; הצהרותיו של הנאשם בעת ביצוע המעשה, או בסמוך לו, המuidות על כוונתו; ובמידה מסוימת עדויות על שתיה מופרצת של אלכוהול. עוד נקבע כי על הטוען לקיומה של "הגנת השכנות החלקית" להניח תשיות ראיותית המעלת ספק סביר בדבר התקיימותה של הסיג, וכי הרף להוכחתה של טענה זו גובה מאד".

ראו גם ע"פ 8761/14 **בן יצחק נגד מדינת ישראל** (14.1.2016) בו נקבע כך:

"כי אין די בקייעה לפיה האלכוהול שנצרך השפיע על תפקודו של הנאשם כדי להגיע למסקנה כי קמה לו הגנת השכנות, אלא יש להראות כי לחומר המשכר הייתה השפעה של ממש על תודעתו והבנתו או על יכולתו לשולט במעשיו".

בע"פ 2454/02 **טייקמן נגד מדינת ישראל** (12.12.2005) הוגדר תנאי זה כך:

"לא די בקיומה של נסיבה לפיה בעת המעשה היה המבצע נתון תחת השפעתו של חומר משכר, ויש להוסיף ולהוכיח קיומו של קשר סיבתי בין צירכטו של חומר משכר זה לבין ההשפעה שנלווה לו על הלק נפשו של המבצע, בעת ביצוע העבירה. מכאן,chein זה מספיק "אדם ולגום משקאות אלכוהוליים, אף אם מדובר בכמות חריפה, הויאל והדגש הוא לא על הכמות אלא על ההשפעה שהיא לשתייה זו על הכרתו ותפקודו של הנאשם בשעת מעשה".

זה השלב לבחון התנהגות הנאשם, אמרות שאמר ועדויות העדים שפגשו בו לאחר שנחקרה גופת המנוח בדירתו.

רוזלאן שכנו וחברו של הנאשם פגש באקראי את הנאשם בחדר המדרגות בסמוך לדלת דירת הנאשם. הנאשם יצא מהדירה שעלו סימני דם ומבעד לדלת הפתוחה הבחן רוזלאן בגופת המנוח שרוועה על הרצפה בסמוך לדלת.

רוזלאן שאל את הנאשם מה קרה לו והנائب השיב שהוא מת והואוסיף "לא ראיתי כלום" "תעזר לי להסביר את הגוף" (עמוד 30 שורה 4 לפרטוקול ועמוד 35 שורה 9) הוא חזר על הדברים בהמשך עדותו והבהיר כי הנאשם "דיבר ברור" (עמוד 32 שורה 22 לפרטוקול). הוא גם ראה שהנائب "ניקה את הדם" והוא "חשוב לו" לנ��ות את הדם (עמוד 32 שורה 32 לפרטוקול ועמוד 33 שורה 1). בחקירהו במשטרת (ת/74 ז עמוד 17 שורה 35) הסביר רוזלאן כי "הנائب התנהג רגיל כאלו כלום לא קרה. ... עם חירות על הפנים".

בעדותו בבית המשפט כשהעיד על בקשת הנאשם לעזר לו להסביר את הגוף, מחה הנאשם כפיהם מספל הנائب וצעק לעברו כי הוא שקרן (עמוד 30 שורה 6 לפרטוקול), באופן מפתיע לאחר מכן ובניגוד לגרסתו במשטרת טען רוזלאן כי באותו רגע הנאשם היה שני והוא התנדנד (עמוד 30 שורה 21 לפרטוקול), בעקבות כך הוכרז רוזלאן כעד עין.

לאחר ניתוח עדותנו ותוכן הודיעתו ת/74, שוכנעתי מעבר לכך סביר כי התוספת בעדותו בבית משפט שהנائب נראה לו שני איננהאמת, הוא הוסיף אותה בין מפחד בעקבות הערת הנאשם והתנהלותו ובין מתח רצון לעזר לחברו/שכנו (גרסתו הכבושה עלתה לראשונה בעת ששוחח עם הפרקליטה לפני עדותו, עמוד 36 שורה לפרטוקול). אני מעדיף את תוכן הודיעתו העד רוזלאן במשטרת (ת/74ז) לפיה הנאשם התנהג בצורה רגילה.

התרשומות זאת תואמת את התרשומות שני חבריו של הנאשם אותו פגש בקרן הרחוב סמוך לאחר גילוי הגוף והתרשומות השוטרים בעת מעצרו.

החבר מליטון תאר כך:

"ש. איך נראה ויקטור כשהוא בא לדבר אתכם?

ת. נורמלי.

....

ש. באותו יום איך הוא היה?

ת. נורמל. נראה נורמל".

(עמוד 37 שורות 9 ו-19 לפרטוקול).

התרשומות דומה הייתה לחבר שופל שטייר כי הנאשם היה רגיל ושקט (עמוד 57 לפרטוקול) ובחקירתו הנגידית הבHIR כי הנאשם היה רגוע ולא ניתן היה להבחן כי שטה לפני המפגש (עמוד 59 שורה 8 לפרטוקול).

כל השוטרים שהיו מעורבים במעצרו סמור לשעה 18:25, בין אם הריחו ריח אלכוהול ובין אם לאו, תארו בצורה דומה כי הנאשם דבר לעניין ולא התנהג כדעת שני (השוטר מלמד ת/13, ות/13א, רס"ב אסני ת/10, השוטר יונב ת/72) וכן הסביר בעדותו רס"ב אסני "הוא נראה ונשמע צלול ופיקח. בשיחה שנייה לתי אותו הוא נשמע צלול לגמרי" (עמוד 52 שורה 28 לפירוטוקול).

חשיבות לא פחות אמרות הנאשם משלב- חשיפת גופת המנוח בדירותו. מדובר הנאשם לרוסלאן עליה כי הבין היטב את הפסול במעשהיו. הוא ידע שאסור לרוסלאן לשטוף אחרים וכן הודיע לו "לא ראית שום דבר" הוא ידע שהמיתת את המנוח ורצה מרוסלאן עדרה להחביא את הגוף.

במפגש עם 4 חברים לאחר מכן הוא דאג להסתוות את היעדרות המנוח שנהג אף הוא להגיע למפגשים וטען בצורה שקרית כי המנוח נסע לבנו (עדות מליטון עמוד 37 ועדות שופלט עמוד 57 לפירוטוקול).

בפני השוטרים הוא חזרשוב ושוב על האמירה כי הריג או רצח אדם, לשוטר משעל בעת המעצר אמר "הרגתי אותו הוא בבית" (ת/73 שורה 10), לשוטרת סיבוני באותו מועד אמר "יש מישחו בדירה שאני רצחתי" (ת/9א שורה 8) לשוטר אסני אמר "בדירה נמצא חבר שלו אותו רצח" (ת/10) ולשוטר יונב בשעה 21:00 אמר "אני ידע שאני רצח" (ת/72).

גם התנהוגות הנאשם בעת ביצוע הרצח מעידה על פיכחות ושיקול דעת. הוא בחר בחר היטב את מקום הדקירה, הוא זכר היטב כי דאג לשטוף הסכין ולהחזירה למקום על הפס המגנטי (עובדת שהוכחה כנכונה), הוא החליט לקשור ידיו של המנוח מאחוריו גבו, ולכסות ראשו בשקית פלסטיק ובמשטרת הסביר המניח לכל פעולה ופעולה.

חשוב להזכיר כי הנטול להוכיח מצב השכירות ולקיום של התנאים הנדרשים לשם החלטת סייג השכירות מוטל על הנאשם וזאת ברמה של ספק סביר והכלל לפי סעיף 34 לחוק העונשין

"...חזקת על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית".

ה הנאשם בחר שלא להעמיד גרטתו ב厰חן החקירה הנגדית או לנסתות לשכנע כי שתה אלכוהול עבר לרצח וכי לשתייה הייתה השפעה על הכרתו ותקודמו.

בעניין זה אפנה לע"פ 7722 **זרנסאי נגד מדינת ישראל** (19.4.2021) בו לא ביקשה הסגירות כי יקבע שמתוקים בנסיבות העניין סייג השכירות או השכירות החקלאית. תחת זאת, ביקשה כי בית משפט יכיר "במדד גנוסף של סייג השכירות, שאינו מגע כדי סייג השכירות בסעיף 34 לחוק העונשין, ואין בו כדי להוות סייג לאחריות פלילית - אך יש בו כדי לקבוע כי מבצע העבירה לא תכנן את מעשיו או שקל את תוצאותם".

כבל השופט אלרון דחה הטענה וקבע כך:

"МОВН ЦІ АІН ЛЕКБЕЛ ТУННА ЗО, ГАМБКШТ ЛІЦОР МСЛОЛ УУОКФ АТ ДІДН. СУІФ 34 ГА ЛЧОК УУОНШН МОРАХ ЦІ "МЛВД АМ НАМР БЧІКУК АЧАРТ, ЧОЗКА УЛ МУША ШНУНША БЧТАНІМ ШАОН БХМ СІІГ АЛАХРІОТ ФЛІЛІТ".
НЕНТЕЛ ЛЕХОЧАТ ХШЧРІОТ СІІГ АЛАХРІОТ ФЛІЛІТ, БАХАМ АЛАМОТ ХМІДА ХКБУУОТ БЧХЛК ХЧЛІЛІ ЛЧОК
УУОНШН, НОТР СІФІ ШАХІА ГАМ ЛАХР ТІКЮН 137".

ראו עוד ע"פ 7020/17 **מכניצקי נגד מדינת ישראל** (26.11.2018) באוטו מקרה המטען הנאשם שאשתם תלן לשון ואז ניגש אליה ודקר אותה פעמיים בצווארה בעודה ישנה. לטענתו עשה זאת בשל היותו שיכור. בית המשפט העליון דחה את ערעורו וכן קבע כב' השופט שטיין:

"במקרה דנן, האופן שבו ذكر המערער את המנוחה - לא פעם אחת, אלא, כאמור, שני פעמים - במקומ רגיש, בצוואר, מעיד כמה עדים על כוונתו להביא למוותה. על מעשים כגון זה חלה חזקה כי אדם מתכוון להביא לתוצאות הטבעיות של מעשיו... חזקה זו חלה גם על מעשהו של אדם שיכור זולת אם נסיבותיו מביעות על היעדר כוונה ברמה של ספק סביר, לפחות... משכך, ולאחר שראינו כי ראיותיו של המערער מראות, אם בכלל, כי הלה שתה משקאות חריפים, האותו לא, לא נותר לנו אלא לקבוע כי הלה נכשל בהבאת ראיות בנוגע לכך שלא הבין את פשר מעשו או שלא התכוון לתוצאותיו בשל היותו שיכור".

לאור כל האמור לעיל שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי בעת ביצוע המעשה תפקוד הנאשם לא נפגע ממשית אלכוהול כל הפעולות שביצע היו שකולות ורצוניות והוא חלק מהליך ממשי שביבש כדי להמית את המנוח, בכוונה תחילה.

בטרם סיום אבחור כי אינו מיחס משקל של ממש לעובדה כי נלקחה דגימת דם מהנאשם לצורכי בדיקת אלכוהול רק בבוקר יומם 19.5.2019 (ראו ת/63 לפיו בשעה 07:50 נלקח הנאשם מבית המעצר לבית החולים, הדגימה נלקחה בשעה 09:30 ת/61) וביום 21.5.2021 היא הועברה למעבדת המכון לטוקסיקולוגיה (ת/65).

בזמן מעצרו של הנאשם ביום 18.5.2021 בשעה 19:09, הוא נראה פיכח, צלול ודיבר לעניין (ראו גם חקירתה המצלמת ת/1 בשעה 30), מיד בתום החקירה נלקח לשחזר שבוצע בשעה 2:39 עד 04:06 (ת/2ב) גם בשלב זה נראה הנאשם פיכח לחלוtin, מיד לאחר מכן נחקר הנאשם בחקירתו השלישית (ת/3) משעה 04:06 עד 04:30 בתום החקירה בהן נראה צלול ופיקח הורה ראש צוות החקירה לבצע גם בדיקת אלכוהול בدمו.

הנאשם גם לא העלה באמורויות הראשונות טענות כגון שהוא שיכור או שאינו זוכר מה קרה בדירה, הוא תאר במדויק את הרצח ואת מעשיו ולכן לא היה הכרה בלקיחת דגימת דם מידית והיה מקום לתת עדיפות להשלמת השחזר והחקירה, מיד לאחר מכן בשעת הבוקר הוא נשלח ללקיחת הדגימה ואין בכך כל פסול.

סיכום

18. לאור כל האמור לעיל שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם רצח את פבל אורלב ז"ל, רצח בכוונה תחילה (כהגדרטו בחוק העונשין-התשל"ז 1977 לפני תיקון 137), עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין והוכח מעבר לכל ספק סביר כי מדובר ברצח בנסיבות חמורות, עבירה לפי סעיף 301א (1) לחוק העונשין, כהגדרתו לאחר תיקון 137 לחוק העונשין ולכן יצא לחברותי השופטות להרשיע את הנאשם בעבירות רצח לפי סעיפים אלו.

השופטת תמר נאות פרוי

אני מסכימה עם כל האמור בחווות דעתו של חברי, השופט אליקים, סגן הנשיא [אב"ד]. רצף פעולותיו של הנאשם, עת החליט לזכור את המנוח בצוואר, בעוד המנוח שוכב במנח בו לא יוכל להתנגד, שלבי הביצוע, עצמת ומיקום הדקירה, "סיבוב" הסדין, עטיית הראש בשקייה, איזוק הידיים, שטיפת הסדין והניסוי להסתיע בשכנן להחבטת הגוף - תלמידים כולם על כך שהמדובר בהיליך שכرون בתכנון ולמצער, בהמתה שבוצעה לאחר הליך של שキלה וגיבוש ממשי של החלטה להמית.

רצף הפעולות האמור, בנוסף על אמירותיו של הנאשם במשפטה וההתרשות מהאופן בו מסר את הדברים בהקלטות של החוקיות אף מחייבים את המסקנה כי יש לדחות את טענותו לגבי היוטו תחת השפעת אלכוהול אשר מנע ממנו את יכולת לתוכנן או את יכולת לשקלול את מעשיו או לגבש החלטה להמית.

ת. נאות-פרוי, שופטת

השופטת רונית بش:

אף אני מסכימה עם כל האמור בחווות דעתו המפורטת של חברי, סגן הנשיא, השופט אליקים (אב"ד) ומצטרפת להערכותיה של חברתי, השופטת תמר נאות פרוי.

ר. بش, שופטת

החליט פה אחד להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח בכונה תחילה, עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין (כהגדرتה לפני תיקון 137) שהיא עבירה של רצח בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 301א (1) לחוק העונשין כהגדרתה כיום.

ניתנה היום, ט' בטבת תשפ"ב, 13 דצמבר 2021, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשם עו"ד ייסאם ערף (סנגוריה ציבורית) והנתnam בנסיבות השב"ס.

ר. בש, שופטת

ת. נאות-פרי,
שופטת

א. אליקים, שופט
סגן נשיא
[אב"ד]